

TMB és com la vida

Escrito Por:

Josepmaria Anglès

INT. ANDANA VALLCARCA

Plano general de la andana buida. Apareix POL, caminant lentament. ECO DE LES PASSES. S'asseu. Parla pel mòbil.

POL

Jo què sé, tiu... Si com a mínim em fes una mica de cas... No, no, no, allò d'aquell dia va ser pura casualitat. Que no, home, que no vol dir res, que és impossible. (...) Mira, jo ja passo. No vull pensar-hi més, en ella. Estic fart ja. Apa, ja parlarem.

Penja el mòbil. Està abatut. A la seva mà porta una T10. Uns instants de silenci. Minuts del proper tren...

EMILI (O.S.)

Has fet bé, noi. Has fet molt bé. Només hi ha una cosa que sé de segur sobre la vida.

Pol aixeca el cap: al seu costat hi ha un home, l'EMILI, com sortit del no-res.

EMILI

Vols patir de veritat? Molt bé, maco, doncs enamora't! Enamora't, i ja veuràs quin mal de cap!

Pol riu una mica aquesta ocurrència.

POL

Gràcies, ho tindrè en compte. D'on ha sortit, vostè?

EMILI

Del Metro. De fet, no he sortit mai d'aquí, així que, tècnicament, no he sortit pas d'enlloc.

Pol no entén.

EMILI

No sé si mai t'has preguntat en què pensaven els que van construir el Metro de Barcelona.

POL

Home... Suposo que pensaven en arribar d'un lloc a l'altre sense-

(CONTINÚA)

EMILI

No, no és exactament això. El Metro es va fer com una completa metàfora sobre la vida.

POL

Una metàfora?

EMILI

Sí. El Metro és com la vida.

Pol guarda silenci, esperant una aclaració. Emili treu un planell del Metro. L'agafen entre els dos.

EMILI (O.S.)

Fixa-t en el mapa. Aquí tenim vuit línies de Metro. Cadascuna d'elles et porta a un lloc ben diferent i llunyà de la resta.

VEIEM: mapa del Metro de Barcelona.

EMILI (O.S.)

Cadascú escull lliurement on vol arribar. Com a la vida. I, com a la vida, sovint s'han de fer transbordaments per arribar al destí: el camí no és sempre recte.

VEIEM: imatges de la gent pels pasadissos.

EMILI (O.S.)

Com a la vida, aquí passem gent de tota mena. Rics, pobres, joves, grans... Tots amb un destí diferent, encara que utilitzem les mateixes instal·lacions.

Pol fa que sí amb el cap, incrèdul.

POL

Ja veig... Suposo que també em dirà que la vida és cara, oi? (*Li ensenya la T10*) S'ha de pagar un bitllet per viure. I també s'ha de validar per sortir-ne.

VEIEM: gent que compra el bitllet. Gent que pica per entrar. Gent que pica per sortir.

Emili riu, com dient "m'has enxampat!".

EMILI

Ben jugat, noi. Sembles un nano espabilat. (*Assenyala cap a l'andana del davant, amb dissimul*) I saps què és l'andana?

POL

Aviam, vostè dirà!

EMILI (O.S.)

L'andana, noi, l'andana és com l'amor. L'andana és on esperem. Sempre s'ha d'esperar. Res no és immediat. A més, fixa't-hi: l'andana està feta perquè hi arribi el tren. Pot ser puntual, complint l'horari previst, o pot retrassar-se, de vegades molt de temps, oi que m'entens? Però sempre, sempre, arriba.

VEIEM: les vies, l'andana. Una parella, la IMMA (embarassada) i el ROGER, feliços. Pol els mira nostàlgic.

EMILI

Què estàs esperant, tu?

POL

Jo? Ara?... Doncs el tren... Què vol que esperi sino?

EMILI

De debó no has entès res del que t'he explicat?

Pol el mira desafiant. Comencem a sentir TREN QUE S'APROPA. Pol gira el cap cap al túnel, donant l'esquena a l'Emili.

EMILI (O.S.)

Els trens d'aquest Metro de Barcelona arriben amb bastanta freqüència. Ara, les ocasions, a la vida, ningú sap quant triguen. És l'única cosa diferent entre el Metro i la vida. Però, com sempre, al final ets tu qui ha d'escollir.

Pol es gira: Emili ja no hi és. Pol es queda en shock. Arriba el tren. Pol no es mou del lloc. S'obren les portes. Baixa gent. Pol segueix assegut, quiet.

NOIA (O.S.)

Pol!? Pol... Què hi fas aquí? Cap on vas?

Pol mira cap al tren. Es queda pensatiu. Fa un cop d'ull al planell del Metro que té a la mà. Somriu. PIP PIP PIP. Aconsegueix entrar abans que tanquin les portes.

El tren desapareix. Lletres:

TMB ÉS COM LA VIDA. Emili mirant cap al túnel.